

ש"הותרה" הטומאה ואין צריך ריצוי ציץ, ויכול לזרוק את הדם אף שנטמא הבשר.

וכן מתיישבת משנתנו, ששנינו, כי שתי הלחם הרי הן באין בטומאה; כי אף שאין הציץ מרצה על האוכלין, הרי בציבור מקריבין בטומאה אפילו בלא ריצוי ציץ, הואיל ו"הותרה" הטומאה בציבור.⁽⁹⁶⁾

ומפרשין עוד: **נימא מתניתין דלא כרבי יוסי:**

דתניא: רבי אליעזר אומר: הציץ מרצה על אכילות.

רבי יוסי אומר: אין הציץ מרצה על אכילות.

וקא סלקא דעתך דכני הישיבה:

מדקאמר רבי יוסי, אין הציץ מרצה על אכילות, ודאי שכרבי יהושע סבירא ליה, דאמר: בעינן תרתי בשר ודם, ואם אין בשר אין דם.

מודה בדיעבד, כי הרי במשנה שהובאה לעיל שנינו: "נטמאו שייריה וכו' כמדת רבי יהושע פסולה", ו"פסולה" **דיעבד משמע.**

ועוד תיקשי על מה שאנו אומרים כי משנתנו אינה אלא בדיעבד, כי הרי שנינו במשנה "חמשה דברים באין בטומאה", והרי "באין" **לכתחלה משמע ולא בדיעבד.**

אלא חוזרת בה הגמרא מהנחתה הקודמת, כי הטומאה דחוויה היא בציבור וצריכה ריצוי ציץ, אלא הותרה הטומאה בציבור, וכיון שכן משנתנו אף כרבי יהושע:

כי **כאן** בדברי רבי יהושע, שאמר בנטמא הבשר והאימורין או שיירי המנחה שאין זורק את הדם, מיירי ביחיד, כי הואיל ואין הציץ מרצה לא על העולין ולא על האוכלין, לכן אין יכול לזרוק את הדם, כי "אם אין בשר אין דם".

אבל **כאן** במשנתנו הרי **בציבור** מיירי,

ב. בתוספות תמהו על פירוש רש"י מכמה טעמים, ולכן פירשו תירוץ הגמרא באופן אחר, והוא: לעולם סבר רבי יהושע כי הציץ מרצה על אכילות, ולכן בציבור מקריבין הן זבחים ומנחות שנטמא הבשר או השיריים, והן שתי הלחם; ומה שהוכחנו כי רבי יהושע סובר אין הציץ מרצה על אכילות, ממה שאמר רבי יהושע: אין זורקין את הדם ואין מקטירין את הקומץ כשנטמא הבשר או השיריים ואין סומכין על ריצוי הציץ, כל זה אינו אלא ביחיד, שמדרבנן אין סומכין לכתחילה על ריצוי ציץ של אכילות, [ובדיעבד הורצה אפילו מדרבנן], ולא גזרו אלא ביחיד, אבל בציבור אפילו מדרבנן סומכין על ריצוי הציץ של אכילות.

אחר הוא, חשבינן ליה פסול חסרון מחיצות בפרק קמא דמנחות בסופו, איכא למימר בדיעבד הורצה", וראה בסוף הסוגיא בדיון זה של רבי יהושע, ובלשון רש"י שם.

96. א. כתב רש"י: שלפי תירוץ הגמרא, לא אמר רבי יהושע "אם אין בשר אין דם" אלא לכתחילה, אבל בדיעבד, אם זרק, הורצה.

וביאר המהרש"א: אע"פ שהוכיחה הגמרא לעיל מלשון "פסולה" שאף בדיעבד לא הורצה, "לא חש להך פירכא, כיון דבהדיא קתני: ומודה רבי יהושע שאם זרק הורצה; והמקשה לא סמך קושייתו אלא אקושיית: ועוד, חמשה דברים באין, לכתחילה משמע".

שאם לא כן, לענין מה חידש רבי יוסי שאין הציץ מרצה על אכילות, והרי פשיטא שאין הציץ מרצה על הבשר שנטמא שיהא מותר לאוכלו בטומאה, ואף רבי אליעזר לא נחלק בזה; אלא ודאי לענין נטמא הבשר והדם קיים, שלא תאמר, הרי הבשר כאילו קיים על ידי ריצויו הציץ ויכול לזרוק את הדם, לענין זה הוא שאמר רבי יוסי: אין הציץ מרצה על האכילות, ולפיכך אינו זורק את הדם.⁽⁹⁷⁾

וכיון שכן, נימא השתא מתניתין דלא כרבי יוסי!

שהרי לדעת רבי יוסי: "אם אין בשר אין דם", ו"אם אין שיריים אין קומץ", ולשיטתו, הרי "אין הציץ מרצה על אכילות"; ואם משנתנו כרבי יוסי היא, איך מביאין מנחות של ציבור שנטמאו טומאת עצמן, והלוא צריך ציץ לרצות, ואין הציץ מרצה על השיריים, ואם אין שיריים אין קומץ, [וראה הערה (98)].

ודחינן: לא כאשר אמרנו, כי לרבי יוסי "אם

אין בשר אין דם", אלא רבי יוסי כרבי אליעזר סבירא ליה, דאמר: "דם אע"פ שאין בשר", ואתי שפיר מתניתין אפילו כרבי יוסי, [וראה הערה (99)].

ותמהינן: אי הכי, שלדעת רבי יוסי אין טומאת הבשר מעכבת את זריקת הדם, למאי הלכתא [לאיזה ענין] אמר רבי יוסי: אין הציץ מרצה על אכילות, [וכפי שכבר נתבאר]!?

ומשיבה הגמרא: וליטעמיך [ולשיטתך]: שאין כל נפקא מינה בנידון ריצויו ציץ על אכילות אלא לענין זריקת הדם כשנטמא הבשר, ורק לדעת הסובר "אם אין בשר אין דם".

הלוא רבי אליעזר דאמר: הציץ מרצה על אכילות, נמי תיקשי לך, שהרי כיון דאמר רבי אליעזר גופיה: "דם אע"פ שאין בשר", אם כן, הציץ מרצה על אכילות למאי הלכתא, והרי בלא ריצויו ציץ יכול הוא לזרוק את הדם!?

מרצה על העולין", וכפי שאמרנו לעיל אליבא דרבי יהושע.

ב. תמהו בתוספות: והרי כבר יישבנו שמשנתנו סוברת "טומאה הותרה בציבור" ולפיכך אתי מתניתין כרבי יהושע, ואם כן מאותו טעם עצמו אתי מתניתין גם כרבי יוסי! ומכח קושיא זו דחו פירוש רש"י בתירוץ הגמרא לעיל אליבא דרבי יהושע, ופירשו הסוגיא באופן אחר, וכפי שהובא לעיל בהערה.

99. אמנם שתי הלחם לא אתי כרבי יוסי הסובר אין הציץ מרצה על האכילות; וקושיא זו מקשה הגמרא בהמשך הסוגיא.

97. תמהו התוספות: מנין שסובר רבי יוסי "אם אין בשר אין דם" מכח מה שאמר "אין הציץ מרצה על אכילות", ואין נפקא מינה בזה אלא לענין זריקת הדם כשנטמא הבשר; והרי יש לומר, שלענין שתי הלחם הוא שאמר רבי יוסי "אין הציץ מרצה על אכילות", ופליג על משנתנו הסוברת ששתי הלחם באין בטומאה, ולא יישבו קושייתם; וראה בצ"ח מה שכתב בזה, וראה הגהות הגרא"מ הורוויץ זצ"ל, ישוב נפלא לזה.

98. א. שאלת הגמרא "נימא מתניתין דלא כרבי יוסי", היינו דוקא ממה ששינוי שהעומר ושתי הלחם ולחם הפנים באין בטומאה; אבל מזבחים לא קשיא, כי יש לומר שסובר רבי יוסי "ציץ

ה. קרבן שהיה בו פסול, כגון שנטמא כולו או חלקו, וזרק עליו את הדם, אין זריקת הדם מועילה להוציאתו מידי מעילה, ע"כ הקדמה]

א. למיקבעיה לאכילות שנטמאו בתורת פיגול [רש"י].^(99*)

ב. ולאפוקי לאכילות שנטמאו מידי מעילה הוא דקמפיגול רבי אליעזר ורבי יוסי, אם הועיל הציץ להחשיבן כאילו טהורים הם, והועילה הזריקה לקבוע בהן תורת פיגול ולהוציאן מידי מעילה.

רבי אליעזר סבר: מרצה ציץ עילויה דהבשר ואף ש"אכילות" הוא, ומשוי ליה הציץ כטהור, וקבע ליה הזריקה בפיגול לחייב האוכלו כרת, וכן מפיק ליה [מוציאו] הזריקה לבשר שנטמא מידי מעילה, כי הועיל הציץ להחשיבו כאילו טהור היה.

ורבי יוסי סבר: לא מרצה ציץ עילויה דהבשר כיון ש"אכילות" הוא, ולא משוי ליה הציץ כטהור, וכיון שכן, לא קבע ליה הזריקה בפיגול, ולא מפיק ליה הזריקה מידי מעילה, ולא הועילה הזריקה אלא להוציא את הבעלים ידי חובתן.

מתקיף לה רב מרי: וכי היאך אמרת שמשנתנו אתיא אפילו כרבי יוסי הסובר אין ציץ מרצה על אכילות, והרי נהי נמי [לו יחא] דרבי יוסי סבר כרבי אליעזר האומר "יש דם אע"פ שאין בשר", תיקשי:

בשלמא זבחים שנטמאו קרבין בציבור, כי הרי איכא דם שהציץ מרצה על טומאתו,

אלא לענין הדברים הבאים הוא שנחלקו אם הציץ מרצה על אכילות, [אבל לדברי שניהם "יש דם אע"פ שאין בשר"]:

[הקדמה:

א. המחשב מחשבת פיגול בקרבן, כגון שחישב בשעת שחיטה, לזרוק את הדם או להקטיר את האימורין או לאכול את הבשר לאחר זמנן, הרי הקרבן כולו "פיגול הוא", והאוכל ממנו מתחייב כרת.

ב. אין קרבן שפיגל בו נקבע בו תורת "פיגול", עד שיקרבו כל מתיריו של הקרבן, וזהו שאמרו: "כהרצאת כשר [קרבן] שלא נתפגל, בזריקת הדם הוא נרצה] כן הרצאת פסול [פיגול], ללמדך, שאין בו תורת פיגול עד שיירצה בזריקה שהיא סוף כל מתיריו".

ג. במה דברים אמורים שזריקת הדם מועלת לקבוע תורת פיגול, כשהיה הקרבן כשר בשעת זריקה אם לא שחשב בו מחשבת פיגול, אבל אם היה בקרבן פסול אחר, כגון שנטמא, אין נקבע בו תורת "פיגול" לחייב את האוכלו כרת; ואפילו היה טמא הבשר לבדו בשעת זריקה, אין האוכל מן הבשר חייב כרת משום פיגול, הואיל והיה בו פסול אחר.

ד. קרבנות שהן קדשי קדשים יש בהן מעילה אם נהנה מהן מפני ש"קדשי ד"ן; אך קדשי קדשים שיש בהן היתר אכילה לכהנים, כיון שנזרק דמם והותרו באכילה לכהנים, שוב אין הם "קדשי ד"ן ואין בהם מעילה.

*99. רש"י כתב בלשונו כי הזריקה מועלת לקבוע את הבשר שנטמא בתורת פיגול, ראה

ואע"פ שאין הציץ מרצה על הבשר — לדעת רבי יוסי הסובר אין ציץ מרצה על אכילות — הרי כבר פירשנו, כי לדעת רבי יוסי יש דם אע"פ שאין בשר. (100)

ומנחת העומר נמי ניחא שהיא באה בטומאה, כי הרי איכא קומץ שהציץ מרצה עליו, ואף שעל השיריים אינו מרצה, הרי יש קומץ אע"פ שאין שיריים.

ולחם הפנים נמי ניחא שהן באין בטומאה, כי איכא בזיכין של לבונה [שהיו מניחין על השולחן, והקטרת הבזיכין מתרת את הלחם כקומץ המתיר את המנחה] והועיל ריצוי הציץ להתיר להקריבן על גבי המזבח, ונתקיימה מצות לחם הפנים אף שטמאין הן.

אלא מה ששינו במשנתנו: כי שתי הלחם באין בטומאה, שאין בהן אלא "אוכלין" שאין הציץ מרצה עליהן לדעת רבי יוסי, מאי איכא למימר כדי לפרשה כרבי יוסי?!

וכי תימא: אין משנתנו מדברת בשתי הלחם הבאין בפני עצמן בלא שני כבשים, כי באלו אין שייך לומר שהן באין בטומאה, כיון שאין הציץ מרצה על אכילות.

אלא משנתנו מדברת בשתי הלחם הבאים עם שני כבשים, והועיל ריצוי הציץ לקרב

עמהן, והי ניהו [ב"ח, ומי הן הקרבין עמהן], שלמי ציבור [היינו שני הכבשים] הבאין עם הלחם שזריקת דמן מתרת אותן באכילה, והרי הותרו שתי הלחם, והן מתירין את החדש במקדש אף שטמאין הן?

הרי אי אפשר לפרש כן, כי: אם כן — משנתנו המונה את הדברים הבאין בטומאה, והם: עומר, שתי הלחם, לחם הפנים, זבחי שלמי ציבור ושעירי ראשי חדשים — הוה להו ארבעה, כי הווא זבחי שלמי ציבור ושתי הלחם כאחד ייחשבו, ואילו אנן "חמשה" דברים באים בטומאה, תנן?!

אלא לעולם משנתנו כרבי יוסי הסובר אין הציץ מרצה על אכילות, וקסבר רבי יוסי: טומאה הותרה בציבור, ואין צריך ריצוי ציץ כלל.

ותמהינן: וכי האיך תאמר שסבר רבי יוסי טומאה הותרה בציבור?! והא תניא:

אחד זה כהן השורף פרה אדומה, שהיו מפרישין אותו ללשכת בית האבן שבעזרה, שבעה ימים קודם לשריפת הפרה, [וביומא ב מפרש טעם הפרישה].

ואחד זה כהן גדול, שהיו מפרישין אותו ללשכת פרהדרין, שבעה ימים קודם עבודת

ד"ה ורבי יוסי.

100. מדברי רש"י נראה שהוא גורס: "איכא עולין", ופירש, בשלמא זבחים איכא עולין דמרצי ציץ עלייהו ואיכא תרתי. וכוונתו, דאיכא "אפילו" תרתי, כי הרי השתא קיימינן שלדעת רבי יוסי יש דם אע"פ שאין בשר ואין אימורין; אלא שצריך ביאור למה לי כל זה, ולא די לנו בדם, וכפי גירסתנו.

אבל מדברי המאירי נראה, כי אין הנדון דוקא על הבשר שנטמא אם חייב האוכלו כרת משום פיגול, אלא שאם נטמא כל הבשר ואין הציץ מרצה על האכילות, אין הזריקה חשובה זריקה כלל, ופקע תורת פיגול מכל הקרבן, "שכל זריקה שאינה מכשרת הבשר לאכילה אין בה פגול".

יום הכפורים הנעשית על ידו [ושם מפרש טעם הפרישה]:

היו מזיין עליו לטהרו כל אותן שבעה ימים^(100*) מכל הטאות [אפרי פרה אדומה הנקראת "חטאת", ומכל פרה ופרה היו נותנין קצת למשמרת מן האפר בחיל, רש"י יומא]⁽¹⁰¹⁾ שהיו שם במקדש, כדי לטהרם מספק טומאת מת, דברי רבי מאיר.

רבי יוסי אומר: אין מזיין עליו כל שבעה ימים אלא ביום שלישי לפרישתן ושביעי לפרישתן בלבד.⁽¹⁰²⁾

ואי סלקא דעתך: קסבר רבי יוסי, טומאה הותרה בציבור, אם כן למה לי הזאה כלל לכהן גדול העובד ביום הכפורים כדי לטהרו, והרי לכתחילה אפשר בכהן טמא כיון שקרבנות יום הכפורים קרבן ציבור הקבוע להם זמן הן, והותרה טומאתן בציבור?!

אלא על כרחך סבר רבי יוסי: טומאה דחוייה היא בציבור, ובקושי הוא שהותרה, ולפיכך לכתחילה צריך לעשותו על ידי כהן טהור.

אלא מחזורתא [ברור הוא] כי מתניתין דידין דלא כרבי יוסי.

וכעת חוזרת הגמרא לפרש דברי רבי יוסי שבברייתא המובאת לעיל [עז ב].

אמר ליה רב פפא לאביי: וכי רבי יוסי, שטרא מזכי לבי תרי הוא [כלומר: וכי מי ראה שטר המזכה הן את התובע ואת הנתבע]!?

דתניא [היא הברייתא שהובאה לעיל]:

אמר רבי יוסי: רואה אני את דברי רבי אליעזר בזבחים, ודברי רבי יהושע בזבחים, ודברי רבי אליעזר במנחות, ודברי רבי יהושע במנחות.

דברי רבי אליעזר בזבחים: שהיה אומר: דם אע"פ שאין בשר.

דברי רבי יהושע בזבחים: שהיה אומר: אם אין דם אין בשר, אם אין בשר אין דם.

ותמה על פירוש זה.

ודברי רש"י כאן צריכים תלמוד, כי נראה כמזכה שטרא לבי תרי.

102. ביאור מחלוקתן הוא: כי זמן הזאת אפר פרה אדומה על טמא מת הוא ביום שלישי לטומאתו ובשביעי לטומאתו, ואם איחר זמן הזאתו הרי זה מזה ביום אחד, ולאחריו ביום החמישי להזאתו הראשונה.

ונחלקו תנאים אלו, אם הזאה בזמנה מצוה או לא.

לדעת רבי מאיר: הזאה בזמנה מצוה, ולפיכך

*100. כי בכל יום משבעת הימים יש לומר שהוא שלישי לטומאתו או שביעי לטומאתו, חוץ מיום הרביעי שבו אין מזיין עליו כלל, גמרא יומא, וראה הערה (102).

101. ברש"י שם הוסיף: ואני שמעתי אפר פרה של משה לא כלה, וברש"י כאן כתב: מכל חטאות, מכל אפרי הפרות שהיו במקדש, שאפר פרה של משה לא כלתה.

וברש"י שם ביאר שמועתו של רש"י, כי מה שאמרו "מכל חטאות", היינו, שבכל זמן היו שם שתי חטאות, זו ששרפו באותו זמן וזו של משה,

דברי רבי אליעזר במנחות: שהיה אומר: קומין אע"פ שאין שיריים.

ודברי רבי יהושע במנחות: שהיה אומר: אם אין שם שיריים אין קומין, אם אין קומין אין שיריים.

נמצא כי רבי יוסי מסכים עם שני תנאים, כאשר לכל אחד מהם דעה הנוגדת את דעת חברו.

אמר ליה אביי לרב פפא: "מסתברא" קאמר רבי יוסי, כלומר: לא נתכוין רבי יוסי בדבריו לומר אם נראין דברי זה או דברי זה להלכה, ולא בא אלא לומר, כי מסתבר שנחלקו רבי יהושע ורבי אליעזר בין בזבחים ובין במנחות.

וכי קאי רבי יוסי בזבחים [כשהיה רבי יוסי שונה מחלוקתם בזבחים] אמר: מסתברא, כי היכי דפליגי רבי אליעזר ורבי יהושע בזבחים, פליגי נמי במנחות.

וכי קאי רבי יוסי במנחות, אמר: מסתברא, כי היכי דפליגי במנחות, פליגי נמי בזבחים, [וראה הערה (103)].

אמר תמה ליה רב פפא לאביי: התינח אשר אמרת: כי קאי בזבחים, אמר, מסתברא כי היכי דפליגי בזבחים פליגי נמי במנחות!

ומשום דעיקר קראי — שמהם למדו רבי יהושע ורבי אליעזר את שיטתם — כי כתיבי בזבחים הוא דכתיבי [וכפי שנתבאר לעיל דף עז], ולפיכך הוצרך רבי יוסי לומר, כי אף במנחות שלא נאמרו בהן מקראות, נמי פליגי.

אלא מה שאמרת לפרש בדברי רבי יוסי: כי קאי במנחות, (ו)אמר, מסתברא, כי היכי דפליגי במנחות פליגי נמי בזבחים, תיקשי:

והא עיקר קראי בזבחים הוא דכתיבי, ולמה לנו ללומדם ממנחות?!

אלא משנינן באופן אחר על הקושיא: "רבי יוסי מזכי שטרא לבי תרי"; ולעולם "רואה אני" שאמר רבי יוסי הוא כפשוטו, לומר שמסכים הוא עם דבריהם.

ומכל מקום לא קשיא: היכי מזכה רבי יוסי שטרא לבי תרי, דהכי קאמר:

רואה אני את דברי רבי אליעזר בזבחים ובמנחות, במקום שנטמא הבשר או השיריים.

ורואה אני את דברי רבי יהושע בזבחים ובמנחות, במקום שהיה הבשר אבוד ושרוף.

והטעם: כי כאשר נטמא הבשר, יכול הוא לזרוק את הדם כי הצין מרצה על הבשר

103. כתב הר"ח בפירושו דברי הגמ': האי דקאמר "רואה אני" לאו משום דקא מודה להו, אלא הכי קאמר: רואה אני דברי רבי אליעזר בזבחים, כלומר, טעמיה במנחות כטעמיה בזבחים כי היכי דפליגי בהאי פליגי בהאי, וכן רבי יהושע". ובתוספות ר"ד פירש: פירוש, רישא דברייתא

מזין עליו כל יום, כי בשלשה ימים ראשונים יש להסתפק שמא יום שלישי הוא, ובשלשה ימים אחרונים יש להסתפק שמא יום שביעי הוא. ואילו לדעת רבי יוסי: הזאה בזמנה אינה מצוה, ולפיכך די להם בשתי הזאות בלבד, גמרא יומא.

וכאילו לא נטמא, מה שאין כן בנאבד הבשר או נשרף.

ותמהינן: **בנטמא מאי טעמא** רואה היה רבי יוסי את דברי רבי אליעזר? ודאי, **משום דמרצי ציין**.

והרי אי אפשר לומר כן, **כי הא שמעת ליה לרבי יוסי לעיל דאמר: אין הציין מרצה על אכילות?**

אלא לא קשיא, וכך הוא שאמר רבי יוסי:

רואה אני את דברי רבי אליעזר, בנטמא הבשר או השיריים בקרבן **ציבור** וכדמפרש טעמא ואזיל.

ורואה **אני את דברי רבי יהושע** בנטמא הבשר או השיריים בקרבן יחיד [והוא הדין בנאבד או נשרף בין ביחיד בין בציבור].

ותמהינן: **בציבור מאי טעמא** רואה היה רבי יוסי את דברי רבי אליעזר שהיה מכשיר, ודאי, **משום דטומאה הותרה בציבור**, וכיון שכן אין צריך ציץ לרצות, וזורק את הדם אע"פ שאין הציץ מרצה על אכילות; אבל ביחיד, אפילו כשנטמא הבשר ולא נאבד אינו זורק את הדם, כי אין הציץ מרצה על אכילות; והרי:

חדא, דשמעת ליה לרב יוסי דאמר, טומאה דחוויה היא בציבור [וכפי שהוכיחה הגמרא לעיל], ואם כן צריך ציץ לרצות אפילו בציבור, והרי לדעת רבי יוסי אין הציץ

מרצה על אכילות, ואיך יזרוק את הדם כשנטמא הבשר?!

ועוד, אי מה שאמר רבי יוסי: רואה אני את דברי רבי אליעזר, היינו **בציבור**, אם כן מה הוא זה שאמר: רואה אני את דברי "רבי אליעזר", וכי **רבי אליעזר** לבדו הוא שמכשיר בציבור **ולא רבי יהושע**?!

עמ-ב

והא אמרת [בתחילת העמוד הקודם], כי **בציבור אפילו רבי יהושע מודה**?!

אלא לעולם רבי יוסי לא מיירי אלא ביחיד, וכך הוא פירושם של דברי רבי יוסי:

רואה אני את דברי רבי אליעזר, בדיעבד, שאם זרק את הדם אע"פ שאין בשר, הורצה.

ו"רואה אני את דברי רבי יהושע, **לכתחילה**.

ותמהינן: האיך נפרש: רואה אני את דברי "רבי אליעזר" היינו בדיעבד, והרי **דיעבד אפילו רבי יהושע נמי מודה הוא** שהורצה, ובזה לא נחלקו, ואין שייך לומר "רואה אני את דברי "רבי אליעזר"?!"

דהרי **קתני** [בברייתא שהובאה לעיל סוף דף עז]: נטמא בשר או שנפסל או שיצא חוץ לקלעים רבי אליעזר אומר, זרק, רבי יהושע אומר, לא יזרק, ומודה **רבי יהושע, שאם זרק הורצה**.

במנחות חלקו, ולא ביחד אמר שני הדברים, ותנא דברייתא חיבר דבריו ביחד ושנאן זה אצל זה.

אמר כשראה שחלקו במנחות, ואמר: רואה אני דבריהם שגם בזבחים חלקו; וסיפא אמר כשראה שחלקו בזבחים, ואמר: רואה אני דבריהם שגם